

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ Γ' 2020

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ'

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ

καί πάσης Παλαιστίνης

παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας, χάριν καί ἔλεος καί εἰρήνην

ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου

τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδοὺ τὴν καθαίρεσιν,

ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν καί σκιρτῶντες

ὕμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων

θεόν καί ὑπερένδοξον.

(Τροπάριον Ζ' ὡδῆς κανόνος Ἀναστάσεως Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ).

Ἐν χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ καί πεπληρωμένῳ, καρδίαις καθααῖς καί ἀρρυπώτοις χεῖλεσι, φωναῖς ἀκαταπαύστοις καί αἰσίσαις καί ἀλαλαγμοῖς σεμνοῖς ἡ Ἐκκλησία βοᾷ καί διαλαλεῖ κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως καί καθ' ὅλην τὴν Πασχάλιον περίοδον τό «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος». Ἐν βεβαιότητι πίστεως τῷ Σταυρωθέντι καί ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ καί ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «Ἀναστάσεως ἡμέρα καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει καί ἀλλήλους περιπτύξωμεθα, εἰπώμεν ἀδελφοί καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει».

Τό θαυμαστόν τοῦτο καί χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς νίκης τοῦ θανάτου εἶναι ὁ καρπὸς τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, καθότι «ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου ἦλθε διὰ τῆς θυσίας τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ. Ὁ Χριστός, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, κατελθὼν εἰς τὴν γῆν ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Πατρὸς, ἐνανθρωπήσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου, προσήνεγκεν ἑαυτὸν ἐκουσίως τῷ σταυρῷ ὡς ἱερεῖον ἁμῶν διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Καθὰ προεῖπεν ὁ προφήτης Ἠσαΐας «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη καί ὡς ἀμνὸς ἁμῶν ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος» καί ὡς δακτύλῳ Αὐτόν καθυπέδειξεν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς εἰς τὸν Ἰορδάνην, κατεδείχθη

έν τῷ σταυρῷ «ὁ ἄμνός τοῦ θεοῦ, ὁ αἵρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». Τό πλέον θαυμαστόν εἰς τό μυστήριον τοῦτο, τό ὁποῖον καί δεικνύει τήν ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην τοῦ θεοῦ πρός ἡμᾶς, εἶναι, ὡς καί ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν λέγει, ὅτι «έν ᾧ μόλις ὑπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖται, Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε ἕτι ἀσθενῶν, ἁμαρτωλῶν καί ἀσεβῶν ὄντων ἡμῶν» (Ρωμ. 5, 6-8). Ἀναμάρτητος ὢν ὁ Χριστός, «θεός ὢν ἀληθινός ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ», «ἐαυτόν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαβών» (Φιλιπ. 2, 7), ἐταπείνωσεν ἑαυτόν, ἀνῆλθε ἐκουσίως ἐπί τοῦ σταυροῦ καί διὰ τοῦ ἀχράντου αἵματος Αὐτοῦ «ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων ἔσχισε τό χειρόγραφον καί ἔδωκε χάριν ὀφλημάτων ἀρχαίων».

Σαρκί παθών ὑπέρ ἡμῶν ὁ Χριστός καί ταφείς, κατήλθεν εἰς τόν Ἄδην. Ἐν τῇ ἀπληστία αὐτοῦ ὁ Ἄδης, ἀνέμενε καί Τοῦτον, τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ, νά καταφάγῃ. Διά τήν ταπείνωσιν ὅμως τῆς θυσίας Αὐτοῦ, δέν ἠδυνήθη νά ἔχῃ ἰσχύν ἐπ' Αὐτοῦ. Ἠπατήθη ὁ Ἄδης καί ἐπικράνθη. Νομίσας ὅτι ἐδέχθη θνητόν, συνήντησε θεόν, θεόν καί ἄνθρωπον, τόν θεᾶνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος τῇ δυνάμει τοῦ Πατρός καί τῇ ἰδίᾳ αὐτοφυεῖ Αὐτοῦ δυνάμει, ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν καί ὠδοποίησε πάσῃ σαρκί τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν. Ἀνεζήτησε καί εἰς τόν Ἄδην ὡς καί εἰς τήν γῆν τό ἀπολωλός πρόβατον, ἐκήρυξε εἰς τόν Ἀδάμ καί τήν Εὕαν καί τούς ἀπογόνους αὐτῶν τό Εὐαγγέλιον τῆς μετανοίας καί σωτηρίας καί ὡς δεικνύει ἡ Ὁρθόδοξος εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως ἀνέσυρεν αὐτούς μετ' Αὐτοῦ εἰς τόν Παράδεισον. Ἐκτοτε ἐν τῇ δυνάμει καί τῇ πίστει τῆς Ἀναστάσεως, οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουμεν σώματι μόνον, ἀποδυνάμεθα τό γήινον σκῆνωμα ἡμῶν, καθότι «αἷμα καί σὰρξ βασιλείαν θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται» (Α' Κορ. 15, 50) καί συζῶμεν μετ' Αὐτοῦ ψυχῇ καί πνεύματι, προσδοκῶντες ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Τοῦτο τό μυστήριον τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ ὁ Χριστός εἶχε προεῖπει εἰς τούς φίλους μαθητάς Αὐτοῦ ἕτι ὢν μετ' αὐτῶν εἰς τήν γῆν, μετὰ δέ τήν Ἀνάστασιν «παρέστησεν ἑαυτόν αὐτοῖς ζῶντα ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ. Α', 3), εἰς πολλάς ἐμφανείας μετὰ τοῦ σώματος Αὐτοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου ἐν τύποις τῶν ἡλων, λελαμπρυσμένου καί δεδοξασμένου. Διά τῶν αὐτοπτῶν μαθητῶν Αὐτοῦ παρέδωσε τό μυστήριον τοῦτο εἰς τό σῶμα Αὐτοῦ τήν Ἐκκλησίαν, τήν ὁποίαν ἠδραίωσε διὰ τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, τό ὁποῖον ἀναληφθεὶς εἰς οὐρανοὺς ἀπέστειλε παρά τοῦ Πατρός τήν Πεντηκοστήν ἀπό τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν.

Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας κατὰ τήν τοῦ Κυρίου ἀψευδῆ πρόρρησιν «πύλαι Ἄδου οὐ κατίσχουσιν» (Ματθ. 16, 18), συνεχίζει τό ἔργον Αὐτοῦ εἰς τήν γῆν. Κηρύττει τόν Χριστόν ἑναθρωπήσαντα, Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα καί βαπτίζει εἰς τό ὄνομα Αὐτοῦ τούς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας, ἀγιάζει τούτους διὰ τῶν μυστηρίων αὐτῆς καί προσεύχεται ὑπέρ συνδιαλλαγῆς τῆς ἀνθρωπότητος καί ὑπέρ τῆς οἰκουμένης ὅλης. Δι' ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων συμπαρίσταται εἰς τόν πάσχοντα ἄνθρωπον, προσεύχεται τῷ ἱατρῷ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ ὑπέρ παύσεως τῆς ἐνσκηψάσης τῇ οἰκουμένῃ λοιμικῆς θανατηφόρου νόσου, θεραπείας τῶν προσβεβλημένων καί ἐλέους Αὐτοῦ ἐπὶ τούς ἀνηλεῶς ὑπ' αὐτῆς θανατωθέντας ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι ὡς Ἐκεῖνος «ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλά ζῆ ἐκ δυνάμεως θεοῦ οὕτω καί ἡμεῖς εἰ καί ἀσθενούμεν ἐν Αὐτῷ, ἀλλά καί ζήσόμεθα σὺν Αὐτῷ ἐκ δυνάμεως θεοῦ» (Β' Κορ. 13, 4).

Προσευχὴν ἔτι καί ὑπέρ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καί εἰρήνης τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀναπέμπει ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τήν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τοῦ ζωηφόρου μνήματος, ἐν ᾧ ἐτάφη καί ἐξ οὗ ἀνέστη Χριστός καί εὔχεται εἰς τό ποίμνιον αὐτῆς εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν καί ὅπου γῆς τήν δύναμιν καί

τήν εὐλογίαν τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστός ἀνέστη

Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, **ΠΑΣΧΑ 2020**

Μετά Πατρικῶν εὐχῶν καί Πατριαρχικῶν εὐλογιῶν,

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων